

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-118(3)/17/GS

Warszawa, 27 października 2017 r.

DECYZJA DIH-1/77/2017

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, t.j.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1063 t.j.), art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Spółdzielnia Zaopatrzenia i Zbytu „Samopomoc Chłopska” w Kolbuszowej od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie z dnia 4 września 2017 r. (Nr akt.: ŻG.8361.67.2017), w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu partii ryb mrożonych zafałszowanych w rozumieniu art. 3 pkt 10 ww. ustawy o jakości handlowej, tj. produktu o nazwie „Mintaj filety bez skóry IQF z dodaną wodą, mrożone, glazurowane (*Teragra chalcogramma*)” o wartości 44,95 zł, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 8 – 14 czerwca 2017 r. przez inspektorów reprezentujących Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie, zwanego dalej „*Podkarpackim WIIH*”, w Delikatesach Centrum „Kokos” zlokalizowanych przy ul. Wolności 44 w Kolbuszowej, należących do przedsiębiorcy Spółdzielnia Zaopatrzenia i Zbytu „Samopomoc Chłopska” w Kolbuszowej – zwanego dalej również „*stroną*” – pobrano do badań laboratoryjnych między innymi próbkę z partii ryb mrożonych w wielkości 5 kg o wartości 44,95 zł oferowanych luzem (protokół pobrania próbki nr 105236 z 12 czerwca 2017 r.), tj: produktu o nazwie „Mintaj filety bez skóry IQF z dodaną wodą, mrożone, glazurowane (*Teragra chalcogramma*). Glazura (z wyliczenia) 35%. Składniki: filety z mintaja bez skóry (55%), woda, stabilizator E451i. Zamrożone dnia 09/02/2016. Najlepiej spożyć przed końcem: 08/2018. Produkt głęboko mrożony. Nie zamrażać po rozmrożeniu. Spożyć po obróbce cieplnej. Pochodzenie: Chiny. Złowione w morzu: Ocean Spokojny. Obszar połowu: FAO 61, Narzędzia połowowe: włoki. Importer: Nord Capital Sp. z o.o., Rekowo Górne, ul. Pucka 4, 84-123 Połchowo. Producent: EU Appr. No: 2100/02617” – zwanego dalej „*filetami z mintaja*”.

Jednocześnie z pobraniem próbki produktu zabezpieczono próbkę kontrolną i pozostawiono ją pod nadzorem kontrolowanego, co zostało udokumentowane w protokole pobrania próbki nr 105236 z 12 czerwca 2017 r.

Badania przeprowadzone przez Laboratorium Kontrolno-Analityczne Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z siedzibą w Kielcach – zwane dalej „*Laboratorium w Kielcach*” – wykazały, że filety z mintaja nie odpowiadały deklaracji w oznakowaniu z uwagi na wyższą zawartość glazury (deklaracja z wyliczenia 35%, wynik badania $40\% \pm 4$). Ponadto stwierdzono niewłaściwe cechy organoleptyczne, tj. tekstura po rozmrożeniu miękka do mazistej, wyraźnie osłabiony smak po ugotowaniu, niejednolita tekstura mięsa po ugotowaniu od zachowanej do gąbczastej. Powyższe udokumentowano w sprawozdaniu z badań nr 220 z dnia 22 czerwca 2017 r.

O wynikach przeprowadzonych badań laboratoryjnych strona została poinformowana pismem z 3 lipca 2017 r. wraz z pouczeniem o przysługującym mu prawie do zbadania próbki kontrolnej. Strona z tego prawa nie skorzystała.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 4 sierpnia 2017 r. Podkarpacki WIIH poinformował przedsiębiorcę Spółdzielnia Zaopatrzenia i Zbytu „Samopomoc Chłopska” w Kolbuszowej, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu partii ryb mrożonych zafałszowanych w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej. Jednocześnie Podkarpacki WIIH poinformował stronę o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, przeglądania akt sprawy, a także wezwał do przekazania informacji o wielkości osiągniętego przychodu i obrotu za ostatni rok rozliczeniowy. W odpowiedzi na powyższe, strona, pismem z 16 sierpnia 2017 r., poinformowała Podkarpackiego WIIH o przychodach i obrotach osiągniętych w 2016 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z 4 września 2017 r. (Nr akt.: AŻ.8361.67.2017), Podkarpacki WIIH na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej wymierzył przedsiębiorcy Spółdzielnia Zaopatrzenia i Zbytu „Samopomoc Chłopska” w Kolbuszowej, karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu partii filetów z mintaja zafałszowanych w rozumieniu art. 3 pkt 10 ww. ustawy o jakości handlowej.

Pismem z 7 września 2017 r., (nadanym w placówce pocztowej 11 września 2017 r.), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „*Prezesem UOKiK*”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o obniżenie kary pieniężnej. W odwołaniu strona wskazała, że określenie organoleptyczne zwiększonej o 5% ilości glazury oraz stopnia gąbczastości mięsa po ugotowaniu jest w warunkach sklepu niemożliwe. Stąd też nie poczuwa się ona do tego, aby nie dopełniła staranności przy ocenie jakości oferowanego do sprzedaży produktu. Jednocześnie strona uznała swoją odpowiedzialność jako sprzedawcy oraz poinformowała, że nie podważa wyników badań laboratoryjnych. Niemniej jednak karę wymierzoną przez organ pierwszej instancji uważa za nadmierną.

Pismem z 3 października 2017 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 s. 18 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

Jak stanowi art. 8 ust. 5 rozporządzenia 1169/2011, bez uszczerbku dla ust. 2-4 podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione. Art. 8 ww. rozporządzenia stanowi wyjaśnienie zakresów odpowiedzialności podmiotów za informacje przekazywane konsumentom na temat żywności, o której to odpowiedzialności mowa w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r. s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 178/2002*”.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ww. rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Z kolei w art. 17 ust. 2 zdanie 3 rozporządzenia 178/2002, że Państwa Członkowskie ustanawiają zasady dotyczące środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego i paszowego. Ustanowione środki i kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące artykułów rolno-spożywczych, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Rozporządzenie 1169/2011 w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności:

- co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji,
- przez sugerowanie poprzez wygląd, opis lub prezentacje graficzne, że chodzi o określony środek spożywczy lub składnik, mimo, że w rzeczywistości komponent lub składnik naturalnie obecny lub zwykle stosowany w danym środku spożywym został zastąpiony innym komponentem lub innym składnikiem,

o czym mówi art. 7 ust. 1 odpowiednio lit. a i d rozporządzenia 1169/2011. W myśl zaś art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia, informacje na temat żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1 000 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, w brzmieniu na dzień wydania niniejszej decyzji, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-

spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w Delikatesach Centrum „Kokos”, należących do strony, stwierdzono w sprzedaży partię mrożonych filetów z mintaja, które nie odpowiadały deklaracji w oznakowaniu z uwagi na zawyżoną zawartość glazury, (deklaracja z wyliczenia 35%, wynik badania Laboratorium w Kielcach $40\% \pm 4$) oraz posiadały niewłaściwe cechy organoleptyczne. W związku z powyższym Podkarpacki WIIH uznał, że wprowadzone do obrotu filety z mintaja nie odpowiadają jakości handlowej z uwagi na zafałszowanie i w drodze decyzji administracyjnej, wymierzył karę pieniężną przedsiębiorcy Spółdzielnia Zaopatrzenia i Zbytu „Samopomoc Chłopska” w Kolbuszowej, to jest podmiotowi, który wprowadził do obrotu przedmiotowy artykuł rolno – spożywczy. W ocenie Prezesa UOKiK, ustalenia poczynione przez organ pierwszej instancji wskazywały na popełnienie czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, a więc skutkowały wymierzeniem stronie kary określonej w tym przepisie.

Odwołując się od decyzji strona wskazała, że określenie organoleptyczne zwiększonej o 5% ilości glazury oraz stopnia gąbczastości mięsa po ugotowaniu jest w warunkach sklepu niemożliwe. Stąd też nie poczuwa się ona do tego, aby nie dopełniła staranności przy ocenie jakości oferowanego do sprzedaży produktu.

Zdaniem Prezesa UOKiK brak możliwości określenia oznaczeń jakościowych produktu przez podmiot prowadzący placówkę handlową, nie jest przesłanką która mogłaby wpłynąć na złagodzenie wymiaru kary. Nadto wskazać należy, że nawet gdyby tego rodzaju badanie możliwe było do wykonania w warunkach sprzedaży detalicznej, nie jest równoznaczne z dopełnieniem należytej staranności przy ocenie jakości produktu. Strona powinna wykazać, że podjęła działania w celu weryfikacji jakości przyjmowanego do sprzedaży produktu, czego w toku postępowania kontrolnego i administracyjnego przed organem Inspekcji Handlowej zaniechała.

Prezes UOKiK podkreśla, że przepisy prawa żywnościowego przewidują odpowiedzialność każdego podmiotu wprowadzającego żywność do obrotu na każdym etapie obrotu żywności, a nie tylko ich dostawców/producentów. Potwierdzenie tego stanowiska można znaleźć w uzasadnieniu wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-315/05 wydanego w trybie prejudycjalnym, gdzie stwierdzono iż za jakość oferowanego produktu odpowiada nawet przedsiębiorca, który jako zwykły dystrybutor ogranicza się jedynie do wprowadzenia tego produktu w postaci, jakiej został mu dostarczony przez producenta. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że odpowiedzialność wynikająca z art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia obowiązującej normy prawnej. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 20 października 2015 r. (sygn. II GSK 2001/14), stwierdził, że dla zastosowania przepisu art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych nie jest konieczne przypisanie winy podmiotowi wprowadzającemu do obrotu zafałszowany artykuł rolno – spożywczy. Sam

fakt zachowania wypełniającego znamiona deliktu administracyjnego, a więc zachowania naruszającego wynikającą z przepisu sankcjonującego normę zakazu wprowadzania do obrotu artykułu zafałszowanego uzasadnia zastosowanie sankcji administracyjnej wobec podmiotu naruszającego ten zakaz. Cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ustawowych obowiązków. Sankcja administracyjna realizuje zasadniczo funkcje prewencyjną, co nie wyłącza jej charakteru dyscyplinująco-represyjnego. Istotą nakładania kary administracyjnej jest jej egzekwowanie respektowania nakazów i zakazów określonych ustawą wobec podmiotów zobowiązanych do ich przestrzegania. Kara pieniężna nie jest więc konsekwencją stwierdzenia dopuszczenia się czynu zabronionego, lecz skutkiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem, co prowadzi do wniosku, że ocena stosunku sprawcy do czynu nie mieści się w reżimie odpowiedzialności obiektywnej (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 29 kwietnia 1998 r., sygn. akt. K 17/97; z 31 marca 2008 r., sygn. akt. SK 75/06, z 7 lipca 2009 r., sygn. akt. K 13/08; z 25 marca 2010 r., sygn. akt. P 9/08).

Odnosząc się do zarzutu, iż kara administracyjna jest, w ocenie strony, nadmierna, Prezes UOKiK analizując prawidłowość postępowania organu pierwszej instancji stwierdził, że Podkarpacki WIIH miarkując karę zastosował i w sposób właściwy uwzględnił przesłanki wynikające z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, tj. stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych, wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. Wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej niż 1 000 zł. Jak ustalono w trakcie postępowania przychód strony z pozarolniczej działalności gospodarczej wyniósł w 2016 r. [...] zł. Oznacza to, że organ pierwszej instancji mógł wymierzyć karę w przedziale od 1 000 zł do [...] zł. Kara w wysokości 2 000 zł, stanowi zaledwie [...] % możliwej do wymierzenia w przedmiotowej sprawie kary za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno – spożywczych zafałszowanych. W związku z tym zarzut dotyczący wymierzenia zbyt wysokiej kary należy uznać za bezzasadny.

Należy przy tym pamiętać, że zgodnie z art. 17 ust. 2 zdanie trzecie rozporządzenia 178/2002 kary za naruszenie przepisów prawa żywnościowego i paszowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Wszystkie te przesłanki są równorzędne. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 20 października 2015 r. (sygn. II GSK 2001/14) wskazał, że przepis art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002 przewiduje, że kara poza proporcjonalnością musi być skuteczna i odstrasżająca. Funkcja prewencyjna i represyjna, to także element kary. Ochrona interesów konsumentów zgodnie z art. 8 tego rozporządzenia jest warunkiem przestrzegania przepisów i świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Celem ustawy o jakości handlowej jest przede wszystkim ochrona interesów konsumentów przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Wymierzanie więc w tego rodzaju

sprawach kary ma uwzględniać kryteria ich wymierzania, określone w art. 40a ust. 5 i nie może być symboliczne.

Ponadto Prezes UOKiK chciałby się odnieść do wyjaśnień producenta kwestionowanych filetów z mintaja, czyli Nord Capital Sp. z o.o. z dnia 4 sierpnia 2017, znajdujących się w aktach sprawy postępowania administracyjnego. Przedsiębiorca ten wskazał, że wszystkie surowce dostarczane do zakładu produkcyjnego przechodzą dokładną ocenę zgodną z wewnętrzną procedurą. Przedsiębiorca poinformował także, że z kwestionowanej przez organ pierwszej instancji partii została pobrana i przebadana próbka produktu na zawartość glazury oraz pod kątem cech organoleptycznych. Wyniki analiz przeprowadzonych przez przedsiębiorcę nie wykazały żadnych nieprawidłowości. W piśmie przedsiębiorca wyjaśnia również skutki dodatku wody i polifosforanów do wnętrza tkanek rybnych. Ponadto odniósł się do wyników badań przeprowadzonych przez Laboratorium w Kielcach, stwierdzając, że po uwzględnieniu granicy pomiaru, dopuszczalnego błędu, wynik glazury wynosi 36% na deklarowane 35% w jednej próbie oraz wskazał, że istnieje „bardzo cienka granica” pomiędzy prawidłowym ściągnięciem glazury, a dopuszczeniem do rozmrożenia wierzchniej struktury surowca rybnego, przez co badanie, to zdaniem przedsiębiorcy, jest subiektywne.

Na wstępie organ odwoławczy wskazuje, że ww. przedsiębiorca nie jest stroną postępowania (por. wyrok NSA z dnia 12 września 2012 r. sygn. akt II GSK 1085/11), a poniższe rozważania Prezes UOKiK przedkłada jako dodatkową argumentację swojego stanowiska utrzymującego w mocy skarżone rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji. Zdaniem Prezesa UOKiK, ww. wyjaśnienia przedstawione przez przedsiębiorcę Nord Capital Sp. z o.o. w kwestii oceny jakości kwestionowanych produktów należy uznać za niewiarygodne, jak również należy wskazać, że nie ma on podstaw do kwestionowania metody oznaczania glazury przez Laboratorium w Kielcach. Abstrahując od tego czy badania przeprowadzone przez przedsiębiorcę zostałyby uznane jako dowód w sprawie, przedsiębiorca nie przedstawił jednak żadnych dowodów na to, że takie badania przeprowadził. Odnośnie dodatku polifosforanów z wodą do mięsa ryby, pomimo że ta informacja jest zawarta na opakowaniu, to skutki działania tego dodatku nie są znane przeciętnemu konsumentowi. Chociaż dodatek polifosforanów jest dozwolony do stosowania w tej grupie produktów, zdaniem Prezesa UOKiK nie jest uzasadniony technologicznie. Dodatek polifosforanów do wody wstrzykiwanej do jakiegokolwiek mięsa powoduje wiązanie tej wody w mięsie, czego efektem jest zwiększenie objętości a tym samym masy mięsa. Co z kolei powoduje wrażenie, że ma się do czynienia z produktem większych rozmiarów niż był wyjściowo. Do tego duża zawartość glazury (w przypadku przedmiotowego filetu z mintaja jest to ponad jedna trzecia masy wyrobu) dodatkowo potęguje to wrażenie, przez złudzenie optyczne wywoływane przez wodę. Przedsiębiorca nie ma także podstaw do kwestionowania metody oznaczania glazury, ponieważ wynik oznaczenia zawartości glazury został uzyskany w laboratorium akredytowanym, metodą akredytowaną. Przedsiębiorca twierdzi także, że zawartość glazury była wyższa jedynie o 1% od deklaracji. Nie jest to stwierdzenie prawdziwe, gdyż przy

uwzględnieniu niepewności wyniku zawyżenie zawartości glazury było na poziomie od 1 do 9 punktów procentowych. W opinii Prezesa UOKiK, w celu zapewnienia właściwego zabezpieczenia produktu przed działaniem czynników zewnętrznych wystarczający jest udział 10% glazury. Zawyżenie zawartości glazury stanowi w efekcie zaniżenie faktycznej masy netto ryby bez glazury. Większe ilości glazury w rybach oferowanych w tej formie to typowe zabiegi marketingowe służące obniżeniu ceny produktu – poprzez zwiększenie masy lodu (wody) kosztem masy ryby. Analizując skład zakwestionowanego produktu trzeba podkreślić, że przy deklarowanej zawartości glazury na poziomie 35% (technologicznie nieuzasadnionej) oraz wodzie dodanej do ryby, nawet 1 pkt procentowy zawyżenia zawartości glazury, na który wskazuje przedsiębiorca, jest poziomem wysokim. Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że poza naruszeniem prawa konsumenta do świadomego wyboru towaru, naruszone zostały także w sposób istotny interesy ekonomiczne konsumentów, w efekcie bowiem nabyty został wyrób składający się z 63% wody i 37% ryby.

Bezspornym jest, że ustalony w trakcie kontroli stan faktyczny wyczerpywał znamiona czynów opisanych w art. 40a ust. 1 pkt 4 o jakości handlowej, dając tym samym podstawę do wszczęcia przedmiotowego postępowania, zakończonego wydaniem decyzji administracyjnej.

Zdaniem organu odwoławczego, w przedmiotowej sprawie, zostały podjęte wszelkie niezbędne kroki do pełnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do jej prawidłowego załatwienia. Podkarpacki WIIH, wydając zaskarżoną decyzję zebrał spójny materiał dowodowy, pozwalający na jednoznaczne przyjęcie, że ustalony stan faktyczny daje podstawy do wymierzenia stronie kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych.

Argumenty przedstawione przez stronę, jak i zawarty w odwołaniu wniosek o obniżenie kary, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na gruncie ustawy o jakości handlowej. Stąd też postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe a zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i w przedmiotowym przypadku wynosi 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 201).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.), art. 40a ust. 8 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1604 z późn. zm.)

Z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej

Dariusz Łomowski

Otrzymują:

1. Spółdzielnia Zaopatrzenia i Zbytu „Samopomoc Chłopska” w Kolbuszowej
ul. Rzeszowska 28
36-100 Kolbuszowa
2. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Rzeszowie
3. a/a